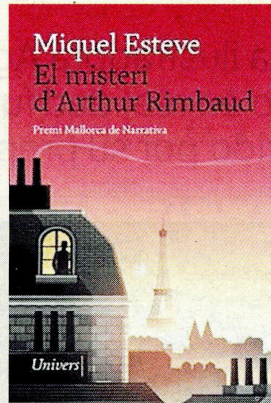


La novel·la 'El misteri d'Arthur Rimbaud'

És la història de 'La Chasse spirituelle', un poema prohibit que, segons l'amant de Rimbaud, Paul Verlaine «contenia estranys misticismes». L'autor de la novel·la, Miquel Esteve destaca que l'escriptor d'origen reusenc Jordi Llavina hi col·laborés en la seva contraportada. «És un poeta que admiro moltíssim. D'igual manera que el Joan Margarit, un virtuós amb una profunditat psicològica i filosòfica. És el Messi de la poesia catalana».



Coberta de la novel·la. FOTO: DT

Els molins de cofins, d'aquí a deu anys, molta gent no sabrà ni què són». I com bon amant de les ciències, remarca que «és física molt newtoniana, cartesiana, on tot eren corretges, politges, la mola... Tot feia circuits, com la forma sagrada de l'Univers, que és una espiral. I l'el·lipse. Una cosa totalment endreçada, un petit univers mecànic. Aquella visió que ja ha quedat antiga amb la física quàntica». Molí que justament és el sentinella d'un secret que no pot veure la llum per la maledicció que conté.

Així mateix, en aquesta forma sagrada de l'Univers destaca Metistòfil. «El tema del dimoni surt perquè Rimbaud estava carregat de *morfins*. La seva germana li preparava tisanes de cascals pels dolors que patia de la cama amputada i poc abans de morir, a l'hospital de Marsella, dicta a la seva germana una enigmàtica carta en què parla d'un misteriós personatge. Rimbaud era un poeta vident, amb molt de contingut esotèric. Per tot plegat jo especulo amb la figura del dimoni».

Creació artística, espiritualitat, relacions difícils i l'esdevenir dels versos suposadament maldits expliquen aquesta història amb una particular manera de presentar-la. Perquè tant és si se segueix l'ordre marcat per l'autor com si es vol començar per qualsevol altre punt. «Vaig fer una mena de *Ra-yuela* de Cortázar o un *Pulp Fiction* literari de Tarantino. Quan el lector acabarà tindrà la mateixa història, sense haver perdut fil», manifesta. Per què aquest format? «Com va dir Rimbaud, *Je est un autre*. Per mi ha suposat una forma de ser un altre escriptor». Això sí, avisa en Miquel, l'única condició del joc és que l'epíleg s'ha de deixar per al final. «Jo soc una persona molt economista, molt metòdic, molt científic, amb tot el causa-efecte. Aleshores, escriure la novel·la ha estat trencar una mica amb la lògica de l'espai-temps. He fulminat l'espai-temps iestic més en l'actualitat. Perquè ja sabem que l'espai-temps no existeix, que és una quimera física. Això m'ha suposat una part

Les frases

«A casa nostra tota la vida hem estat lligats al comerç, els productes agrícoles i les finques»

«Rimbaud ho transfigura tot. Fica una bomba de rellotgeria a l'estatu quo poètic»

«La polèmica no està tancada. Què passaria si d'aquí a un any sortís *La Chasse spirituelle*?»

Miquel Esteve
Escriptor i empresari

'mística-espiritual' de la mateixa escriptura». La fascinació d'en Miquel Esteve pel poeta francès ve de lluny. «Soc un mitòman», reconeix qui ha anat darrere les passes de l'home i de l'artista. «La meua exdona, la mare dels meus fills i els avis materns són de la Champagne francesa, que està al costat de la zona d'on és Rimbaud, per la qual cosa m'era molt fàcil arribar a Charleville», assenyala.

Però, per què Rimbaud? Miquel Esteve enalteix el francès per diferents motius. «El primer és que un noi de províncies, de 16 o 17 anys, arriba al París dominat pel classicisme, per la lògica i comença a fer poesia de vers lliure. Ho transfigura tot, el que no havia aconseguit encara Baudelaire ho acaba fent Rimbaud de tal manera que fica una bomba de rellotgeria a l'estatu quo poètic». En aquest sentit, conta com a més a més a 19 anys deixa d'escriure per marxar a l'Àfrica «perquè estava cansat de portar polls al cap». Uns polls que utilitzava com arma llancívola. «Era un provocador nat i amenaçava dient *ranci burgès, que et tiraré els meus polls*», il·lustra Miquel. Situacions que queden reflectides totes, en una obra mol ben documentada.

Així mateix, un altre dels motius és que «pràcticament en dos anys escriu el millor de la poesia francesa. També la seva implicació en la Comuna de París. I finalment, que beu de les fonts de la filosofia oriental. La seva vida dissoluta, que la gent veia com a vici, que també, era un desarreglament dels sentits per crear i trobar qui era realment ell. Sabia que la ment ha de callar perquè surti qui som o el que som. Tot això de què parla ara l'espiritualitat ell ja ho feia. Anava molt avançat al seu temps».

No obstant això, què és del poema *La Chasse spirituelle*? «Forma part del mite» i assenyala que quan Rimbaud s'escapa a Londres amb el seu amant Paul Verlaine li reclamen a Mathilde, la dona

El lector pot llegir el llibre en l'ordre que vulgui. Això sí, l'epíleg s'ha de deixar per al final

d'aquest últim, una sèrie de pertinençes, entre les quals el poema. Però aquesta nega la seva existència. També Rimbaud, al seu llibre de mort, li demana a la seva germana que el recuperi. El 1949, el diari 'Combat' de París anuncia que 'Mercure' publicarà el poema perdut, fet que dona pas a la *bataille Rimbaud* entre els intel·lectuals de l'època, versos que finalment es consideren falsos. I el 2005 s'apunta a una col·lecció privada. Davant la polèmica, Esteve es pregunta què passaria si d'aquí a un any sortís *La Chasse spirituelle*. Temps al temps.